

Biblická hodina – 17.09.2026

Suspírium: „Veď tisíc rokov je v твоjich očiach ako včerajšok, čo sa pominul, ako čas nočnej stráže.“ (Ž 90,4) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 398: „Do Jeruzalema Ježiš vstupuje,...“

Modlitba: Živý Bože náš! V Tvojom mene možno nájsť to, čo sa stratilo. Skrze Teba mizne hanba, putá, okovy i potupa. To, čo sa stratilo, môže byť znovu nájdené, to, čo mizne, môže byť znovu objavené. Buď Ti za to veleba a chvála! Daj, aby sme mali oči, ktorými vidíme, a srdce, ktorým sa dokážeme s úžasom pozeráť na Tvoje požehnania. Daj, aby sme sa pred Tebou zastavili s úctou a pokorou. Nech Tvoje Slovo, ktoré nás učí, prenikne do nášho vnútra, nech skúma naše slová, naše skutky i naše opomenutia. Ukáž nám aj to, čo v sebe nechceme vidieť. Nech sa pochmúrne dni vďaka Tebe stanú slnečnými. Ty si verný Boh. Ty naplňaš nádejou každý deň mladého i starého človeka, chudobného i bohatého, muža i ženu. Ďakujeme Ti, že pred Tebou našu hodnotu neurčuje naše spoločenské postavenie, náš majetok ani naša chudoba, ale to, že môžeme patriť Tebe. Daj, aby sme aj na tejto biblickej hodine zakúsili požehnanie spoločenstva cirkvi. Nauč nás všímať si jeden druhého, vidieť sa navzájom a prijímať sa Kristovou láskou. Otvor naše oči aj pre tých, okolo ktorých možno každý deň prechádzame, a predsa ich často nevidíme. Ďakujeme Ti za Ježiša Krista, ktorý poznal svet chudobných i bohatých, ponížených i vážených, a predsa položil svoj život za každého človeka. Ďakujeme Ti, že v Ňom sme dostali skutočné bohatstvo: milosť, nádej, lásku a nový život. Požehnaj naše spoločenstvo, požehnaj Slovo, ktoré dnes medzi nami zaznie, a daj, aby to, čo od Teba dnes prijmem, neprišlo iba k našim ušiam, ale aj do nášho srdca. Prosíme Ťa o to pre Ježiša Krista. Amen.

Biblický text: Druhá kniha kroník 13. kapitola: „*V osemnástom roku vlády kráľa Jarobeáma sa stal kráľom v Judsku Abija. Tri roky vládol v Jeruzaleme. Jeho matka, dcéra Uriela z Gibey, sa volala Michaja. Medzi Abijom a Jarobeámom došlo k vojne. Abija vytiahol do boja s vojskom udatných bojovníkov, so štyristotisíc vybranými mužmi, kým Jarobeám sa vystrojil proti nemu s osemstotisíc vybranými mužmi, udatnými hrdinami. Abija si zastal na vrchu Cemarajim v Efrajimskom pohorí a volal: „Čujte ma, Jarobeám a celý Izrael! Mali by ste vedieť, že Hospodin, Boh Izraela, navždy odovzdal kráľovstvo Dávidovi, jemu a jeho potomkom zmluvou soli. Povstal však Nebátov syn Jarobeám, služobník Šalamúna, Dávidovho syna, a vzbúril sa proti svojmu pánovi. Vtedy sa k nemu pridružili darebáci a ničomníci a ovplyvnili Šalamúnovho syna Rechabeáma, lebo bol ústupčivý mladík a nevládal im vzdorovať. Myslíte si teraz, že keď vás je také veľké množstvo a sú s vami zlaté*

telce, ktoré vám Jarobeám zhotovil za bohov, budete môcť vzdorovať Hospodinovmu kráľovstvu, spravovanému Dávidovcami? Či ste nevyhnali Hospodinových kňazov, Áronovcov a levitov a nenarobili si kňazov ako národy iných krajín? Veď každý, kto sa uchádzal o úrad s mladým býčkom alebo so siedmimi baranmi, stal sa kňazom toho, čo nie je Boh. Naším Bohom je však Hospodin, ktorého sme neopustili. Kňazskú službu Hospodinovi zastávajú Áronovci a posluhujú im leviti. Ráno čo ráno a večer čo večer prinášajú Hospodinovi spaľované obety a voňavé kadidlo, dávajú na čistý stôl predkladané chleby a každý večer zažihajú lampy na zlatom svietniku. My zachovávame poriadok Hospodina, nášho Boha, ale vy ste ho opustili. Nuž, naším vodcom je Boh. Jeho kňazi dajú trúbami znamenie do útoku. Izraeliti, nebojte proti Hospodinovi, Bohu svojich otcov, lebo nepochodíte!“ Jarobeám obchvatom previedol zálohu, aby ich napadli odzadu. Tak stáli pred Júdom a od chrbta mali zálohu. Keď sa Júdovci obzreli, uvideli, že im hrozí boj spredu i zozadu. Vtedy volali k Hospodinovi o pomoc, kňazi trúbili na trúby a judskí muži spustili bojový pokrik. Za ich pokriku Boh porazil Jarobeáma i celý Izrael pred Abijom a Júdovcami. Nato sa Izraeliti dali na útek pred Júdovcami a Boh im ich vydal do moci. Abija a jeho ľud im spôsobili zdruvujúcu porážku. Z Izraela padlo päťstotisíc vybraných mužov. Vtedy boli Izraeliti pokorení a Júdovci získali odvahu, lebo sa spoliehali na Hospodina, Boha svojich otcov. Abija prenasledoval Jarobeáma a dobyl niektoré jeho mestá: Bétel a jeho príslušné osady, Ješanu a jej príslušné osady, Efrón a jeho príslušné osady. Jarobeám sa za čias Abiju už nevzchopil. Potom ho Hospodin ranil tak, že zomrel. Abijova moc vzrastala. Vzal si štrnásť žien a splodil dvadsaťdva synov a šesťnásť dcér. Ostatné Abijove príbehy, jeho skutky a reči, sú zapísané vo Výklade proroka Idda. Keď sa Abija uložil k svojim predkom, pochovali ho v Dávidovom meste. Po ňom sa stal kráľom jeho syn Asa. Za jeho čias bol v krajine desať rokov mier.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

13.kapitola Druhej knihy Kroník rozpráva príbeh o vojne. Proti sebe stoja dvaja králi: Abija, kráľ Júdu, a Jarobeám, kráľ Izraela. Na prvý pohľad sa zdá, že ide jednoducho o vojenský stret. Dve krajiny, dvaja králi, dve armády. Na jednej strane štyristotisíc a na druhej strane osemstotisíc vybraných bojovníkov. Ale autor Kroník chce ukázať oveľa viac. Otázkou nie je, kto má väčšiu armádu. Otázkou je: Na koho sa človek spolieha? Človek môže mať osemstotisíc vojakov, a predsa môže byť slabý. A môže mať polovicu z toho, a predsa môže byť silný, ak sa spolieha na Hospodina. Tento príbeh teda v prvom rade nie je o vojne. Je o dôvere.

1. Dvaja králi – dva druhy bezpečia. Na začiatku príbehu spoznáваме Abiju a Jarobeáma. Jarobeám postaví proti Júdu osemstotisíc vybraných bojovníkov.

Abija prichádza so štyristotisíc. Ak sa pozeráme iba na pomer síl, Júda je v nevýhode. Dvojnásobná presila. Z ľudského pohľadu nie je ťažké predpovedať výsledok. A práve tu sa začína otázka viery. Pretože aj my často uvažujeme podobne: „Bezpečie mám vtedy, keď som dostatočne silný.“ Keď mám peniaze. Keď mám kontakty. Keď mám vplyv. Keď mám zdravie. Keď mám za sebou silné spoločenstvo. Keď mám všetko pod kontrolou. Svet hovorí: „Základom tvojho bezpečia je to, čo máš.“ Biblia sa však znova a znova pýta: „Naozaj?“

2. Abija vystupuje na vrch a začína hovoriť Abija vystúpi na vrch Cemarájim a prihovori sa Járobeámovi a Izraelitom. Je zaujímavé, že nezačína slovami: „My máme štyristotisíc vojakov.“ Nechváli sa svojou vojenskou silou. Začína Bohom. Pripomína Izraelu, že Hospodin dal kráľovstvo Dávidovi a jeho potomkom. To je veľmi dôležité. Abija hovorí: Za našimi dejinami stojí Božia vernosť. Nevytvorili sme sami seba. Sami seba neudržiavame. Božie zaslúbenia nás predchádzajú. Toto je jeden zo základov viery: nežijeme sami zo seba. Máme za sebou príbeh. Máme za sebou zmluvu. Máme za sebou Božiu vernosť.

3. Problém Járobeáma: ľudská sila a falošní bohovia. Abija hovorí o Járobeámovi veľmi tvrdo. Pripomína Izraelu, že Járobeám sa vzbúril proti Dávidovmu domu a potom dal zhotoviť zlaté teľatá. Toto je veľmi dôležitý detail. Járobeám nie je iba politickým protivníkom. Problém je v tom, že na miesto Boha postavil niečo iné. Zlaté teľatá. Viditeľné, hmatateľné božstvo. Niečo, čo človek sám vyrobil. A toto je stále pokušenie. Pretože dôverovať živému Bohu znamená: nevidím Ho, a predsa Mu verím. Modla je oproti tomu viditeľná. Hmatateľná. Ovládateľná. Človek si ju vyrobí a potom od nej očakáva, že mu dá bezpečie. A ako veľmi je to podobné aj dnes! Možno nemáme zlaté teľatá. Ale môžeme mať iné modly: peniaze, úspech, vzťahy, spoločenské uznanie, vlastnú silu, svoje vedomosti, svoje postavenie alebo dokonca presvedčenie, že „ja si všetko vyriešim sám“. Otázka znie: Čomu dôverujem viac ako Bohu práve vtedy, keď sa dostanem do skutočných problémov?

4. „My sme však zostali pri Hospodinovi, svojom Bohu“ Jedna z najsilnejších Abijových viet znie: „My sme však zostali pri Hospodinovi, svojom Bohu, neopustili sme ho.“ Toto je jedna z ústredných myšlienok celého príbehu. Všimnime si: Nehovorí: „My sme lepší.“ Ale: „My sme zostali pri Hospodinovi.“ Viera neznamená vždy, že všetkému rozumieme. Viera často jednoducho znamená: zostať. Keď je ťažko, zostať. Keď nerozumieme, zostať. Keď nevidíme východisko, zostať. Keď sa iní odvracajú, zostať. Keď je Boh ticho, zostať. „Neopustili sme ho.“ Možno je to jedna z najdôležitejších viet celej tejto kapitoly.

5. Viera nie je iba pocit – máme aj svoje úlohy. Abija ďalej hovorí, že Júda zachováva poriadok bohoslužby. Prinášajú zápalné obety. Pália kadidlo. Pripravujú chlieb. Naplňajú chrám svetlom. A Abijáš hovorí: „My vykonávame pred Hospodinom, svojím Bohom, svoje povinnosti.“ Aj toto je dôležité poučenie. Viera nie je iba pocit. Neznamená iba: „Milujem Boha.“ Viera má viditeľné dôsledky. Je v nej modlitba. Bohoslužba. Služba. Poslušnosť. Spoločenstvo.

Vytrvalosť. Zodpovednosť. Viera sa nepýta iba: „Čo cítim voči Bohu?“ Ale aj: „Čo robím pre Boha?“ **6. „Ved' s nami je Boh ako vodca“** Toto je jedna z najkrajších Abijových viet: „Ved' s nami je Boh ako vodca.“ Táto veta mení pomer síl. Štyristotisíc ľudí stojí proti osemstotisíc. Ale Abija nehovorí: „Štyristotisíc stojí proti osemstotisíc.“ Hovorí: „S nami je Boh.“ Toto je ten rozdiel. Nie je rozhodujúce predovšetkým to, čo máme za sebou, ale kto je s nami. A toto je myšlienka, ktorá sa tiahne celým Písmom. Nie je rozhodujúce, aký veľký je náš problém. Ale kto je s nami v našom probléme. **7. Járobeám však neustupuje** A tu sa príbeh začína komplikovať. Járobeám nepovie: „Máš pravdu, Abija, radšej sa vrátime.“ Nie. Postaví sa do čela. Judské vojsko zrazu zisťuje: Vpredu je nepriateľ. Vzadu je nepriateľ. Niet kam utiecť. Z ľudského pohľadu sa dostali do pasce. A práve tu sa stane niečo veľmi dôležité. **8. „Volali k Hospodinovi o pomoc“** Toto je zlomový bod príbehu. Judskí muži nepovedia: „Utečme!“ Nepovedia: „Všetko je stratené.“ Nepovedia: „Nemáme žiadnu šancu.“ Ale volajú k Hospodinovi o pomoc. Toto je jeden z najdôležitejších pohybov viery. Keď niet východiska: volať k Bohu. Keď je problém vpredu aj vzadu: volať k Bohu. Keď už niet ľudského riešenia: volať k Bohu. Modlitba niekedy nie je zložená z krásnych a usporiadaných viet. Niekedy je modlitbou iba: „Hospodine, pomôž!“ A Boh počuje aj toto. **9. Trúba a bojový pokrik.** Kňazi zatrúbia na trúbach. Judskí muži vydajú bojový pokrik. A čítame: „...Boh porazil Járobeáma a celý Izrael pred Abijom a Júdom.“ Všimnime si poradie! Ľud volá. Kňazi trúbia. Ale víťazstvo dáva Boh. To neznamena, že človek nemá svoju úlohu. Má. Treba volať. Treba sa modliť. Treba poslúchať. Treba bojovať. Ale konečný výsledok musíme nechať v Božích rukách. **10. „Judskí muži však zosilneli, lebo sa spoliehali na Hospodina“** Toto je kľúčová veta celého úseku: „Judskí muži však zosilneli, lebo sa spoliehali na Hospodina, Boha svojich otcov.“ Nezosilneli preto, že by mali viac vojakov. Nie preto, že by mali lepšie zbrane. Nie preto, že Járobeám bol slabý. Zosilneli preto, že sa spoliehali na Hospodina. Toto je veľmi dôležitý rozdiel. Človek si myslí: „Silný budem vtedy, keď budem sám dostatočne silný.“ Boh však hovorí: „Skutočne silný si vtedy, keď sa spoliehaš na mňa.“ **11. Na čo sa spoliehame?** Tento príbeh je dnes zrkadlom aj pre nás. Na čo sa spolieham? Keď príde problém, po čom siahnem ako po prvom? Po svojich peniazoch? Po kontaktoch? Po vlastných skúsenostiach? Po svojich vedomostiach? Po známostiach? Po svojej moci? Po vlastnej vôli? Alebo po Bohu? Otázkou nie je, či tieto prostriedky používame. Samozrejme, môžeme ich používať. Otázka znie: Na čo sa v konečnom dôsledku spoliehame? Môžeme mať peniaze a predsa dôverovať Bohu. Môžeme mať málo peňazí a predsa dôverovať peniazom. Môžeme mať veľa priateľov a predsa žiť osamelo. A môžeme byť sami, a predsa zakúsiť: „Boh je s nami.“

12. Tienistá stránka príbehu. Je však dôležité všimnúť si aj koniec kapitoly. Abija zvíťazí. Kráľovstvo sa zachráni. A predsa neskôr čítame, že mal štrnásť žien a

mnoho synov a dcér. To nás upozorňuje, že jedno veľké víťazstvo ešte automaticky neznamená celoživotnú vernosť. Človek môže v jednej situácii dôverovať Bohu. A neskôr sa môže vydať iným smerom. Preto viera nie je iba jeden veľký okamih. Viera je každodenné spoliehanie sa na Boha. Nestačí raz zakúsiť, že nám Boh pomohol. Aj zajtra Mu musím dôverovať. **13. Čo znamená dnes spoliehať sa na Hospodina?** Spoliehať sa na Hospodina neznamená, že nerobíme nič. Znamená to: robím to, čo mám urobiť ja – a Bohu zverujem to, čo ja urobiť nedokážem. Modlím sa a pracujem. Prosím Boha o vedenie a zároveň robím svoje rozhodnutia. Prosím o pomoc, keď ju potrebujem. Nebojím sa povedať: „Hospodine, toto sám nedokážem.“ To nie je slabosť.

Biblický text: List apoštola Jakuba 1. kapitola 9-11.veršov: *„Brat v nízkom postavení nech s chválou myslí na svoje vyvýšenie, bohatý však na svoje poníženie, lebo sa pomíne ako kvet trávy. Vyjde slnko a svojou páľavou spáli trávu, jej kvet opadne a krása jej zjavu zanikne. Tak zanikne i boháč vo svojom počínaní.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol Jakub sa v prvej kapitole venuje otázke pokušenia. Na prvý pohľad si možno myslíme, že pokušenie prichádza zvonku: z pohanského prostredia, z hodnotového systému sveta, z vplyvov, ktoré nás obklopujú. Apoštol Jakub však problém postupne približuje. Pokušenie je prítomné aj v samotnom cirkevnom spoločenstve. Ba čo viac, môže sa objaviť aj tam, kde ho na prvý pohľad nepovažujeme za duchovnú otázku: v našom vzťahu k peniazom, k spoločenskému postaveniu a k druhým ľuďom. Chudoba a bohatstvo samy osebe ešte nie sú morálnou kategóriou. Obe však môžu byť skúškou našej viery. Otázka teda neznie iba: „Koľko peňazí mám?“ Ale: „Čo pre mňa znamená, že mám práve toľko peňazí – alebo že ich práve nemám?“ A ešte dôležitejšia otázka: „Ako sa pozerám na toho, kto má viac ako ja, a ako na toho, kto má menej ako ja?“ Toto už je otázka spoločenstva a duchovného života.

„Brat, ktorý je v nízkom postavení...“ Apoštol Jakub sa najprv obracia k chudobnému človeku. Už to samo osebe stojí za pozornosť. Vtedajšia spoločnosť vnímala chudobného človeka nielen ako človeka, ktorý má menej peňazí. Chudoba bola často spojená s ponížením, bezmocnosťou a spoločenskou bezvýznamnosťou. Spoločenské postavenie človeka určovalo, ako sa k nemu ostatní správali. Bohatý človek mal meno, vážnosť a kontakty. Chudobnému človeku často zostávalo iba to, čo mu chýbalo. Apoštol Jakub však hovorí: „Brat, ktorý je v nízkom postavení, nech sa chváli svojou dôstojnosťou.“ Aký obrat! Svet hovorí: „Človek je niekým vtedy, keď niečo má.“ Apoštol Jakub však hovorí: „Aj keď nič nemáš, stále máš svoju dôstojnosť.“ Základom identity kresťana totiž nie je jeho peňaženka. Nie je to dom, v ktorom býva. Nie je to auto, na ktorom jazdí.

Nie je to spoločenská skupina, do ktorej patrí. Ale to, že patrí Kristovi. Čo dáva človeku pocit vlastnej hodnoty? Do akej miery určuje naše spoločenské postavenie naše sebavedomie? Považujeme v cirkevnom spoločenstve chudobnejšieho človeka za rovnako hodnotného ako majetnejšieho? Všímame si toho, kto môže dať menej? Bohatstvo skúša vieru z druhej strany. Jakub sa potom obracia k bohatému človeku: „Bohatý nech sa chváli svojím ponížením...“ Je to zvláštna veta. Pre bohatého človeka môže byť pokušením práve to, že si zamieňa svoje bohatstvo s mierou Božej milosti. V Knihe Prísloví sa skutočne stretávame s myšlienkou, že bohatstvo môže byť znakom Božieho požehnania. Múdremu, usilovnému a spravodlivému človeku sa často spája blahobyť. Z toho však môže ľahko vzniknúť nebezpečný záver: „Ak mám veľa, potom ma Boh určite miluje viac.“ A na druhej strane: „Ak on nič nemá, potom s ním asi niečo nie je v poriadku.“ Apoštol Jakub však toto zmýšľanie stavia na hlavu. Bohatstvo z človeka automaticky nerobí „superveriaceho“. Väčší bankový účet neznamená väčšiu vieru. Úspech sám osebe nedokazuje mimoriadnu Božiu priazeň. A chudoba tiež nie je dôkazom Božieho odmietnutia.

„Každý má nejakú malú chybičku krásy.“ V tomto sa veľmi približujeme Ježišovým blahoslavenstvám. V Matúšovom evanjeliu 5,3 čítame: „Blahoslavení chudobní v duchu...“ V Lukášovom evanjeliu 6,20 zase: „Blahoslavení vy chudobní...“ Medzi týmito dvoma vyjadreniami je dôležitý rozdiel. U Lukáša sa výrazne objavuje skúsenosť konkrétnej chudoby. U Matúša vystupuje do popredia „chudoba v duchu“. Obe však smerujú k tomu istému: skutočné šťastie človeka nevychádza z jeho spoločenského postavenia. Chudobného človeka netreba ponížovať. A bohatý človek nemá dôvod povyšovať sa nad druhých. Každý človek má akúsi svoju „chybičku krásy“. Jeden má problém v tom, že nemá. Druhý v tom, že má. Pre jedného je pokušením nedostatok. Pre druhého nadbytok. Jeden si môže myslieť: „Boh ma nemiluje, pretože nič nemám.“ Druhý si môže myslieť: „Boh ma miluje viac, pretože mám.“ Oboje je omyl. Chudoba ponizuje – ale nemusí človeka pripraviť o nádej. Chudoba je veľmi tvrdá realita. Nemôžeme ju romantizovať. Keď človek nemá dostatok jedla, keď nedokáže zaplatiť účty, keď sa hanbí, že svojmu dieťaťu nemôže dať to, čo iní môžu dať bez problémov, chudoba môže byť ponížujúcou skúsenosťou. Apoštol Jakub však hovorí: „Nech sa chváli svojou dôstojnosťou.“ Nehovorí: „Raduj sa z toho, že hladneš.“ Nehovorí, že nedostatok je sám osebe dobrý. Hovorí: „Nedovoľ, aby tvoja chudoba určovala, kým si.“ Spoločnosť môže hovoriť: „Ty si len chudobný človek.“ Kristus však hovorí: „Ty si môj brat.“ To je obrovský rozdiel. Pokušenie bohatstva: keď človeku stúpne sláva do hlavy. Bohatstvo je nebezpečné úplne iným spôsobom. Bohatý človek môže ľahko uveriť: „Ja som to dokázal.“ „Ja som si to odpracoval.“ „Ja som bol šikovný.“ „Ja som úspešný.“ A pomaly, takmer nepozorovane, sa jeho peňaženka a jeho viera môžu dostať na rovnakú úroveň. Ak mám veľa, potom som určite požehnaný. Ak som úspešný, potom je Boh

určite na mojej strane. A ak niekto iný nič nemá, možno je menej požehnaný. Apoštol Jakub však hovorí: „Bohatý nech sa chváli svojím ponížením...” Prečo? Pretože aj bohatý človek sa musí naučiť, že jeho majetok nie je jeho identitou. Bohatstvo je pominuteľné. A práve to apoštol Jakub znázorňuje obrazom poľného kvetu. „Lebo pominie ako kvet trávy.“ Toto je jeden z najdôležitejších obrazov v tomto úseku. Tráva je zelená. Kvet je krásny. Slnko naň svieti. Istý čas je nádherný. Potom však príde horúčava. Tráva uschne. Kvet opadne. Jeho krása zmizne. Také je aj bohatstvo. Apoštol Jakub nehovorí, že bohatstvo je bezcenné. Hovorí, že nie je večné. A to je veľmi dôležitý rozdiel. To, čo vlastníme, raz už nebude naše. To, čo zhromažďujeme, raz budeme musieť opustiť. Svoje spoločenské postavenie si so sebou nevezmeme. Zostatok na bankovom účte nebude v našej rakve. Preto otázka znie: Na čo používam to, čo som dostal od Boha? Skutočná skúška bohatstva: Všimam si chudobného? Tu sa Jakubovo učenie stáva skutočne otázkou cirkevného spoločenstva. Pretože človek môže byť bohatý a pritom chudobného človeka vôbec nevidieť. Nie preto, že by ho fyzicky nevidel. Ale preto, že ho nechce vidieť. Aj tu si môžeme spomenúť na dva veľmi silné Ježišove príbehy. Podobenstvo o nerozumnom boháčovi. Bohatému človeku priniesla zem veľkú úrodu. Čo si povedal? „Duša, máš veľa dobrého na mnoho rokov...” Problémom nebolo jednoducho to, že bol bohatý. Problém bol v tom, že vo svojom bohatstve videl iba seba. Ja. Moje sýpky. Moja úroda. Môj majetok. Moja duša. Ale kde je v tom druhý človek? Kde je v tom Boh? Kde je v tom blížny? Jedným z veľkých pokušení bohatstva je, že človek zúži svet iba na seba. Bohatý človek a Lazár. Druhý príbeh je ešte otrasnejší. Lazár leží pri bráne bohatého človeka. Bohatý človek hoduje. Lazár hladne. Bohatý má. Lazár nemá. A čo je na tom mimoriadne otrasné: Lazár je pri jeho bráne. Nie v ďalekej krajine. Nie niekde nedosiahnuteľne. Je tam. Pri jeho bráne. Otázka teda neznie: „Vedel o ňom?” Ale: „Všimol si ho?” Toto je jedna z najhlbších duchovných skúšok bohatstva. Vidím toho, kto nemá? A ak ho vidím: pohne sa moje srdce?

Cirkevné spoločenstvo ako zrkadlo našej viery. Pre Jakuba sú chudoba a bohatstvo dôležité aj preto, že sa stretávajú v cirkevnom spoločenstve. Sedia tam vedľa seba: ten, kto sotva dokáže vyžiť, a ten, kto môže žiť bez starostí; ten, pre koho je väčší výdavok vážnym problémom, a ten, pre koho je rovnaká suma takmer zanedbateľná; ten, kto môže veľa dať, a ten, kto môže dať iba veľmi málo. A práve tu sa ukazuje, čo znamená naša viera. Pretože viera sa neukazuje iba v tom, čo vyznávame o Kristovi. Ukazuje sa aj v tom, ako zaobchádzame s druhým Kristovým dieťaťom. Chudobný človek ukazuje, či dokážeme byť milosrdní. Bohatý človek ukazuje, či dokážeme byť pokorní. Viera chudobného človeka sa pýta: „Dokážem dôverovať Bohu aj vtedy, keď nemám?” Viera bohatého človeka sa zase pýta: „Dokážem dôverovať Bohu aj vtedy, keď mám?” Oboje je skúškou viery. Kristus je odpoveďou. A tu prichádzame k samotnému stredu evanjelia. Kristus, hoci bol bohatý, stal sa pre nás chudobným. Táto myšlienka je veľmi silne

vyjadrená u apoštola Pavla v 2Kor 8,9: „Veď poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili.“ Toto je skutočné kresťanské „bohatstvo“. Nie to, koľko máme na bankovom účte. Ale to, čím disponujeme v Kristovi. On bol bohatý, a predsa sa stal chudobným. My sme boli chudobní, a v ňom sme zbohatli. Aká zvláštna výmena! On sa vzdal svojho bohatstva, aby nám ho daroval. Preto najdôležitejšia otázka kresťana neznie: „Koľko mám?“ Ale: „Čo som dostal od Krista a čo z toho, čo som dostal, môžem odovzdať ďalej?“ Čo nás učí apoštol Jakub? Chudobného človeka: Nedovoľ, aby tvoj nedostatok určoval tvoju hodnotu! Tvoje spoločenské postavenie neurčuje, akú hodnotu máš v Božích očiach. Bohatého človeka: Nedovoľ, aby tvoje bohatstvo určovalo tvoju hodnotu! Tvoje peniaze nie sú dôkazom toho, že ťa Boh miluje viac. Cirkevné spoločenstvo: Neposilňuj spoločenské rozdiely, ale hľadaj jednotu v Kristovi! A nás všetkých: Nepozerať na to, akú hodnotu má človek v očiach sveta, ale na to, čo za neho dal Kristus. Preto nám Jakubovo slovo aj dnes kladie otázku: Ak sa Kristus naozaj stal pre nás chudobným, hoci bol bohatý, ako sa potom správame k tým, ktorým sa dostalo menej? A možno ešte jedna otázka: Kto je ten „Lazár“, ktorého Boh dnes položil pred moju bránu? Kristus sa stal chudobným, aby sme my zbohatli – nie preto, aby sme hromadili, ale aby sme mali z čoho dávať.

Záverečná modlitba: Pane a Bože náš, ďakujeme Ti za Tvoje Slovo. Nauč nás nespoliehať sa na vlastnú silu, ale dôverovať Tebe. Keď máme strach, buď našou oporou. Keď nevidíme cestu, veď nás. Daj nám srdce, ktoré sa Ti každý deň odovzdáva. Pomáhaj nám zostať vernými aj v ťažkých chvíľach. Nech je náš život svedectvom o Tvojej láske a vernosti. Daj nám múdrosť v našich rozhodnutiach. Posilni našu vieru, keď prichádzajú skúšky. Nauč nás všímať si ľuď, ktorí potrebujú našu pomoc a blízkosť. Naplň naše srdcia pokojom a nádejou. Pomáhaj nám kráčať cestou, ktorú nám ukazuješ. Daj, aby sme Ťa hľadali v každej životnej situácii. Nech nikdy nezabudneme, že naša pravá sila je v Tebe. Zostaň s nami a požehnaj nás. Pre Ježiša Krista prosíme. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Lepší je chudobný kráčajúci bezúhonne, než boháč, ktorého cesty sú zvrátené.“ (Prís 28,6) Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č. 34: „Ja dobrorečiť chcem každý deň...”